

Chương 173: Kỳ Nghỉ Hè Ở Biệt Thự Liana Tại Quần Đảo Edina (1) - Liana Hấp Diêm Reinhardt

(Số từ: 3892)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:22 PM 08/04/2023

Mặc dù chúng tôi được ưu tiên sử dụng Cổng bằng cách sử dụng Huy hiệu Hoàng gia, nhưng nhờ quyền lực và uy tín của Công tước Grantz, chúng tôi đã được cấp quyền sử dụng Cổng trước. Chúng tôi sẽ đi đến phần cực nam của lục địa bằng dịch chuyển siêu lớn.

“Còn Harriet thì sao?”

“Cậu ấy nói rằng mình sẽ đi trước và đợi chúng ta. Heinrich cũng sẽ ở đó.” Liana đã trả lời câu hỏi của tôi.

Tổng cộng có sáu người sẽ đến biệt thự của Công tước Grantz trên Quần đảo Edina để đi chơi.

—Ellen, Liana, Adelia, Harriet và tôi.

...Cũng như Heinrich von Schwarz.

Liana đã nói rằng cô ấy sẽ chỉ thư giãn trong kỳ nghỉ của mình, và có lẽ cô ấy đã làm đúng như vậy. [Lôi Động] của Liana đang phát triển mạnh hơn với tốc độ nhanh. Ngay cả khi cô ấy không nỗ lực nhiều như vậy, cô ấy ngày càng mạnh mẽ hơn.

Ellen vẫn nỗ lực rất nhiều trong việc luyện tập, nhưng Liana thì không.

Cô ấy chỉ có loại tài năng đó.

“Darklands thế nào?” Liana hỏi, vì cô ấy có vẻ quan tâm nhất đến chuyến thăm của chúng tôi tới Darklands.

“Chà, nó không có gì đáng nói cả.”

“...Đúng. Đúng rồi.”

Ellen gật đầu đồng ý với lời nói của tôi.

Chúng tôi không muốn nói về những gì đã xảy ra ở Darklands. Đó không phải là điều gì dễ chịu, và nó không phải là điều gì đó sẽ thoải mái khi biết.

—Một ngôi làng bị tàn sát, một nhóm cướp, một bầy Zombie, một thanh kiếm bị nguyên rửa.

Những gì chúng tôi đã trải qua quá khủng khiếp để có thể khoe khoang.

“Hmm, nhân tiện, hai cậu...”

Liana luân phiên nhìn tôi và Ellen rồi khẽ gật đầu và nghiêng đầu.

“Bầu không khí xung quanh hai người có vẻ hơi khác.”

Có điều gì đó đã thay đổi, nhưng khá khó để xác định—dường như đó là điều mà Liana nghĩ. Chúng tôi không nói gì nhiều về chuyến đi của mình, và Liana dường như cũng không tò mò lắm.

* * *

Chúng tôi đi về phía nam qua Cổng dịch chuyển và sau đó được dịch chuyển đến Quần đảo Edina bởi một trong những pháp sư của Gia tộc Grantz. [Dịch chuyển tức thời hàng loạt] có thể di chuyển tất cả chúng tôi ngay lập tức, nhưng cấp độ của nó cao hơn [Dịch chuyển tức thời] rất nhiều cấp bậc, vì vậy Pháp sư chỉ sử dụng [Dịch chuyển tức thời] lên chúng tôi từng người một để đưa chúng tôi đến biệt thự.

Có một quán rượu do Nữ hoàng Succubus Airi điều hành trên Quần đảo Edina, nhưng không có lý do gì để tôi đến đó. Tôi muốn tận mắt chứng kiến họ đang làm gì, nhưng tôi không có thời gian để làm việc đó.

Giống như lần trước, chúng tôi đi qua vài Cổng cổng siêu lớn để đến bờ biển nơi Pháp sư đang đợi.

“Ellen! Liana! Adelia!”

Harriet, người đã đến trước chúng tôi và đang đợi, chạy về phía chúng tôi. Heinrich von Schwarz, đứng xung quanh hơi lúng túng, cũng tiến lại gần chúng tôi.

“Cậu an toàn, Ellen!”

“Vâng.”

“Đó là chuyện tốt. Tớ đã rất lo lắng.”

“Cảm ơn.”

Harriet gật đầu, nói rằng cô ấy rất vui vì Ellen vẫn an toàn.

“Nó không nguy hiểm chứ?”

"KHÔNG. Nó không nguy hiểm."

Mạng sống của chúng tôi đã nhiều lần bị đe dọa, nhưng tôi không nói ra điều đó. Harriet nhìn tôi sau khi chào mọi người.

Rồi cũng đến lúc cô ấy chào tôi. Cô ấy có thể sẽ nói điều gì đó như, “Tại sao cậu lại ở đây?”

“...Tớ rất vui vì cậu vẫn an toàn, Reinhardt.”

"...Huh. Vâng."

Tôi không nghĩ rằng cô ấy sẽ nói điều gì đó như thế với một nụ cười rạng rỡ như vậy, vì vậy tôi cảm thấy hơi xấu hổ.

Cô ấy trông rất hạnh phúc đến nỗi tôi thậm chí không thể nói gì hơn.

* * *

Chúng tôi lần lượt [dịch chuyển tức thời] đến biệt thự; Tôi là người cuối cùng. Cứ thế, chúng tôi vượt đại dương đến các đảo phía Nam.

"Ồ..."

Những người khác đến trước tôi đang ngắm cảnh trước khi họ dỡ hành lý. Ngôi biệt thự nằm trước một bãi biển thuộc sở hữu tư nhân không có người ở xung quanh.

Khung cảnh của hòn đảo hoang mà chúng tôi đã ở trước đây cũng tốt, nhưng nó quá ẩm ướt.

Tuy nhiên, độ ẩm của nơi ở mới rất thấp, và nó có tầm nhìn rõ ràng đến mức có vẻ như bầu trời hòa vào biển.

Ellen lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh.

Một người hầu ra khỏi biệt thự lấy hành lý của chúng tôi. Sau khi chúng tôi trải qua tuần cuối cùng ở đây và trở về Temple, học kỳ thứ hai của chúng tôi sẽ bắt đầu.

“Pháp sư của chúng tôi khá bận rộn, vì vậy anh ấy đã quay lại rồi. Dù muốn hay không, các cậu phải ở đây trong một tuần.”

Tất nhiên, Pháp sư đã đưa chúng tôi đến đó dường như không có thời gian rảnh rỗi để chơi đùa. Anh ấy quay trở lại với công việc ban đầu của mình sau khi dịch chuyển tất cả chúng tôi.

Nói cách khác, chúng tôi không thể quay lại chỉ vì phát ngán nơi này. Tuy nhiên, theo ý kiến của tôi, thực sự không cần phải quay lại.

Đó sẽ là kỳ nghỉ thực sự đầu tiên và cũng là cuối cùng trong kỳ nghỉ hè của tôi và Ellen, vì chúng tôi đã di chuyển và chiến đấu mọi lúc, và ngay cả sau khi trở về Temple, chúng tôi mới tiếp tục tập luyện.

“Đi kiếm cái gì ăn trước đã.”

Liana kéo chúng tôi vào biệt thự, nói với chúng tôi rằng mặc dù chúng tôi đến chơi xung quanh, nhưng trước tiên chúng tôi nên kiếm gì đó để ăn.

“Tất cả chuyện này là sao...?”

Adelia và tôi giật mình trước những món ăn được chuẩn bị lộng lẫy.

Harriet, một quý tộc, Heinrich, một người thuộc dòng dõi hoàng tộc, và cô gái trẻ sở hữu biệt thự, Nữ công tước trẻ Grantz, dường như không có ấn tượng gì đặc biệt.

Và Ellen...

Dường như đôi mắt của cô ấy còn bị thu hút bởi tất cả những món ăn bày ra trước mắt hơn là khung cảnh đại dương bao la và tuyệt đẹp mà cô ấy vừa nhìn thấy.

“Tôi không thực sự quan tâm đến các thủ tục. Ăn nhiều như các cậu muốn, tuy nhiên nếu muốn ăn thêm. Nếu nó không đủ, chỉ cần cho tôi biết.”

Liana tuyên bố điều đó như muốn nói với chúng tôi rằng chúng tôi có thể quên cách cư xử trên bàn ăn và những thứ tương tự, để ngay cả những người không quen với cách cư xử trên bàn ăn cũng có thể ngồi xuống và ăn uống thoải mái.

Tất nhiên, tôi bắt đầu ăn khi Ellen bắt đầu nhét thức ăn vào miệng.

Thành thật mà nói, tôi cũng có xu hướng ăn nhiều hơn so với những người khác, mặc dù số lượng mà Ellen nhét vào cơ thể mình là quá nhiều.

Nếu dùng một phép ẩn dụ, thì sự thèm ăn của Ellen là ở Thần giới, và của tôi là mạnh nhất trong số những người bình thường ở Nhân giới.

* * *

Liana nói rằng chúng tôi đang ở ngoại ô Rajak, thành phố cảng chính của Quần đảo Edina. Airi cũng mở quán rượu của mình ở Rajak.

Tuy nhiên, thành phố đó có vẻ giống như thủ đô của Quần đảo Edina, vì vậy tôi sẽ không thể tìm thấy cô ấy ngay cả khi tôi muốn.

“Nếu chán bãi biển, các cậu có thể đến Rajak chơi loanh quanh. Tất nhiên, chúng ta không thể đi một mình vì sẽ bị lạc.”

Liana bảo chúng tôi cứ thư giãn và làm bất cứ điều gì chúng tôi muốn làm. Thay vì đi du lịch cùng nhau, có vẻ như cô ấy đang để bạn bè của mình nghỉ ngơi trong cùng một biệt thự mà cô ấy đã ở.

“...Chuyến đi của cậu tốt chứ?”

Heinrich nói chuyện với tôi trong bữa ăn của chúng tôi.

“À, đại loại thế.”

Tôi không có ấn tượng đầu tiên tốt về anh chàng đó. Anh ấy đã đánh nhau với tôi vì là một người

không có [sức mạnh siêu nhiên] bò vào lớp và bị đánh. Sau đó, anh ấy đã tránh mặt tôi vì nghĩ rằng tôi thực sự là con trai của một quý tộc nào đó, nhưng khi biết tôi chỉ là một kẻ ăn xin, anh ấy đã hoàn toàn phớt lờ tôi.

Kể từ đó, chúng tôi chưa thực sự chạm mặt nhau—ngoại trừ một lần trên đảo hoang khi anh ấy đang lo lắng.

Tuy nhiên, tình huống đó...

Tất cả những người khác, ngoại trừ hai chúng tôi, đều là con gái, và anh chàng đó đã bị Liana thu hút.

Không có cách nào mà anh chàng có thể nói chuyện thoải mái, vì vậy dù không thích tôi dù chỉ một chút, anh ta vẫn cố gắng nói chuyện với tôi trước.

“Cậu có nhìn thấy con quỷ nào hay thứ gì tương tự không?”

“...KHÔNG. Không có gì thực sự xảy ra.”

Tôi chỉ trả lời những câu hỏi của anh ấy một cách mơ hồ. Đó thực sự không phải là điều đáng nói với mọi người.

“Vậy cậu đã làm gì khi đến đó?”

“Vừa tham quan xung quanh. Nó không nguy hiểm đến thế.”

“...Vì vậy, cậu chỉ lãng phí thời gian của mình thôi sao?”

Lãng phí thời gian của chúng tôi...

Nhận xét đó khiến tôi muốn tóm cổ tên khốn đó. Ellen, người vẫn đang ăn, dường như cũng hơi nao núng.

Rõ ràng là hẳn ta đang mỉa mai.

Chúng tôi đã không lãng phí thời gian; chúng tôi đã trải qua nhiều kinh nghiệm khủng khiếp hơn những gì hẳn có thể tưởng tượng.

Tôi không có ý định khoe khoang một cách trẻ con.

Lãng phí thời gian của chúng tôi...

Có lẽ sẽ tốt hơn nếu chúng tôi thực sự chỉ lãng phí thời gian của mình.

"...Có lẽ vậy."

Heinrich có vẻ giật mình khi tôi thản nhiên thừa nhận lời nói của mình.

Nhắc đến mùa hè, chắc chắn người ta sẽ nghĩ ngay đến biển.

Đi theo hướng phát triển chính của một bộ phim lãng mạn hài, chúng tôi quyết định đi bơi sau bữa trưa.

—Vì vậy, mọi người thay đồ bơi của họ.

“...Cậu có cố ý làm điều này không?”

"Cái gì cơ?"

Trước nhận xét ngớ ngẩn của Liana, Ellen nghiêng đầu và chỉ trả lời thẳng thừng.

“...Bằng cách nào đó, tôi biết hai người sẽ làm điều này.”

Harriet gật đầu, trông hơi bực bội như thể cô ấy đã đoán trước được tôi và Ellen sẽ hành động như vậy.

"Cái gì?"

“Cậu có thực sự phải mặc đồ bơi do Temple cung cấp, ngay cả khi ở đây không?”

Vâng...

Cả tôi và Ellen đều mặc đồ bơi do Temple cung cấp. Tất cả những người khác đều mặc đồ bơi riêng.

Liana mặc bộ bikini hai dây, Harriet mặc bikini có váy xếp nếp, và Adelia mặc bộ áo tắm một mảnh khiêm tốn.

Heinrich cũng đang mặc quần bơi.

Dù sao thì, Ellen thực sự không hiểu tại sao cô ấy phải quan tâm đến bộ đồ bơi cô ấy đang mặc, và tôi cũng chỉ mặc một bộ đồ bơi Temple với tôi vì những lý do tương tự.

Liana dường như không bận tâm lắm về điều đó, và Harriet dường như đã mong đợi điều đó ở một mức độ nào đó.

“Quan trọng gì đồ bơi khi cậu thậm chí không biết bơi?”

“...Cái gì?”

“Cô gái, miễn là có thể bơi, đồ bơi quan trọng đến thế sao? Về bề ngoài quan trọng đến thế sao? Không phải cậu đang soi mói một thứ gì đó thực sự nhỏ nhặt sao?”

KHÔNG...

Tôi biết rằng đồ bơi quan trọng hơn rất nhiều so với khả năng bơi lội. Liana cau mày trước câu hỏi của tôi.

“Ah, đã lâu không gặp, tôi đã ghét cậu hơn rồi.”

Liana lắc đầu như thể lòng hiếu khách của cô ấy đã hoàn toàn biến mất khỏi khuôn mặt cô ấy, sau đó cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi trong bộ đồ bơi Temple.

“...Àa...Cậu nói đúng. Đồ bơi không quan trọng đến thế đâu.”

Cô ấy luôn phiên nhìn Heinrich và tôi. Cái gì? Tại sao cô ấy lại nhìn chúng tôi như vậy? Nó cảm thấy hơi tệ.

Không biết vì sao, Heinrich đột nhiên khoác áo.

Đồ bơi không quan trọng...

Tôi cảm thấy như tôi biết ý của cô ấy.

Adelia và Harriet, tất nhiên, thậm chí không thể nhìn thẳng vào tôi.

Rõ ràng, Heinrich, một người sử dụng [Hoả Động], đã không thêm tập thể dục. Tôi cũng là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên], nhưng tôi vẫn là một người chiến đấu cận chiến.

Bất kỳ bộ đồ bơi nào cũng sẽ trông khác nhau tùy thuộc vào người mặc chúng.

Tôi đã có một cơ thể khá khỏe mạnh.

“Chà, chúng chắc cứng như đá.”

“Con ngốc này! Đ-đang chạm vào đâu thế hả?!”

Liana đến chỗ tôi không một chút do dự và chạm vào bụng tôi, khiến tôi giật nảy mình. ‘Cái quái gì đây?!’

“...Cậu có mệt mỏi không?”

“Đó không phải là vấn đề ở đây!”

“Cứ như vậy đi. Hãy thử thắt chặt chúng lại.”

“Cậu điên à? Có chuyện gì với cậu vậy?”

“Cậu sẽ chỉ nằm yên sau khi tôi đánh gục cậu chứ? Cậu có muốn tôi điện giật cậu không?”

Mức độ buông thả của Liana de Grantz đủ cao để khiến tôi phải ngạc nhiên. Harriet, Adelia và Heinrich đang quan sát cảnh tượng với vẻ mặt bối rối.

“Đồ khốn, vậy thì tôi cũng sẽ làm như vậy!”

Khi tôi phản công, tôi thấy Liana sơ hở.

“Được thôi, cứ tự nhiên. Cậu định làm gì?”

...Tôi không ngờ cô ấy lại phản ứng như vậy.

“Vậy có những ranh giới mà ngay cả cậu cũng không vượt thể qua? Đó không phải là điều bất ngờ sao?”

Liana che miệng cười khi thấy tôi đứng sững người ở đó.

Tôi có thể cảm thấy ánh mắt khá khó chịu của Heinrich nhìn Liana và tôi.

* * *

Khi toàn bộ mớ hỗn độn đó trôi qua, chúng tôi đi bơi. Tuy nhiên, những gì chúng tôi đã làm hơi khác so với bơi bình thường.

Nhớ lại những lần tôi bơi trong biển với ma thuật thở dưới nước khi chúng tôi ở trên đảo hoang, tất cả chúng tôi đều được Harriet phù phép đó và nhìn quanh thế giới dưới nước.

Heinrich và Liana có vẻ ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên họ trải nghiệm điều đó. Heinrich thể hiện một cách tinh tế rằng anh ấy muốn đi loanh quanh

với Liana, và cô ấy đã nhận ra điều đó nên đã đẩy anh ấy xuống nước.

Cô ấy thật là một người khó gần.

Ellen và tôi thường đi khắp nơi để săn lùng khi chúng tôi ở trên đảo. Tất nhiên, khung cảnh chúng tôi thấy có lúc khác và lúc giống nhau.

Harriet kéo Adelia đi cùng để dẫn cô đi tham quan. Đó là lần đầu tiên đối với cô ấy, sau tất cả.

Ellen chỉ nhàn nhã bơi qua biển, thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt của tôi.

Bằng cách nào đó, có vẻ như cô ấy không thực sự thích bản thân mình. Khi chúng tôi ở trên đảo hoang, cô ấy bận rộn ngắm nhìn khung cảnh xung quanh càng lâu càng tốt, thậm chí còn nói rằng điều đó rất vui.

Tôi cũng cảm thấy như vậy.

Chúng tôi vẫn còn quá phân tâm để tập trung vào việc chơi đùa mà không cần quan tâm.

* * *

Chúng tôi bơi cả ngày dài. Điều đó chỉ có thể xảy ra bởi vì Harriet tiếp tục niệm chú [thở dưới nước] của cô ấy lên chúng tôi.

"Tôi thấy mệt quá..."

"Vâng..."

"Đi bộ trên mặt đất... Thật là khó xử..."

Tất cả mọi người ngoại trừ Ellen và tôi đều bị kiệt sức cùng cực. Thật khó để di chuyển trong nước cả ngày, ngay cả khi sử dụng ma thuật [thở dưới nước] lên chính mình. Sau khi mọi người thay quần áo xong, họ lượn lờ trong phòng khách của biệt thự.

Bữa tối cũng thịnh soạn như bữa trưa.

Vì không phải tất cả chúng tôi đều thoát khỏi tình trạng kiệt sức nên mỗi người chúng tôi làm việc của riêng mình. Có đủ phòng trong dinh thự cho tất cả chúng tôi ở riêng.

Sau khi cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, Liana chán nản lắm bầm, nói rằng cô ấy đến đó để nghỉ ngơi nhưng gần như mất hết sức lực.

Nghỉ ngơi thực sự là điều khó làm nhất, đồ khốn nạn.

* * *

Tôi không có gì để làm, vì vậy tôi ra ngoài đi dạo hàng đêm. Cơ thể tôi cảm thấy hơi đau, nhưng tôi sẽ sớm làm việc chăm chỉ trở lại, ngoại trừ thời gian tôi ở đó, vì vậy tôi quyết định mình nên nghỉ ngơi hợp lý trong những ngày nghỉ cuối cùng của chúng tôi. Tôi cũng muốn dành thời gian để phục hồi tinh thần.

“Hửm?”

Khi tôi nhìn về phía bãi biển, tôi có thể thấy những tia lửa trong bóng tối.

Một ngọn lửa cao khoảng 2 feet đang cháy trên bãi cát, và phía trước ngọn lửa là Heinrich.

Tên đó làm gì ở đó vậy?

Có phải hắn vẫn đang luyện tập [sức mạnh siêu nhiên] của mình?

Heinrich chắc chắn là rất chăm chỉ luyện tập.

Tôi thực sự không muốn chú ý nhiều đến Heinrich, vì vậy tôi chỉ đi ngang qua và đi dạo quanh bãi biển trước khi trở về biệt thự.

Liana và Adelia đã ngủ khá sớm vì họ quá mệt mỏi. Harriet đang ngồi đối diện với Ellen trong phòng khách, trò chuyện về chuyện này chuyện nọ.

“...Tại sao cậu không thể nói với tớ về nó?”

“Tớ chỉ... nghĩ rằng đó không phải là điều gì dễ chịu khi nghe.”

Tuy nhiên, bầu không khí xung quanh họ có vẻ không vui vẻ cho lắm. Harriet nhìn Ellen, rồi chú ý đến tôi và nói chuyện với cả hai chúng tôi.

“Hai người, chuyện của hai người chắc chắn không phải là không có gì.”

“...Cậu đang nói về cái gì vậy?”

“Vòng tay bảo vệ. Cậu đã nói với Adelia rằng nó rất hữu ích.”

Ah.

Có phải cô ấy đang nói về điều đó? Ellen chỉ nói rằng cô ấy đã sử dụng tốt chiếc vòng tay của mình chứ không phải cô ấy dùng nó để làm gì.

Tuy nhiên, khi Harriet nghe về điều đó, cô ấy biết rằng chúng tôi chắc chắn đã bị đặt vào một tình huống mà chiếc vòng tay có thể chứng tỏ tính hữu dụng của nó. Adelia cũng đoán như vậy nhưng không hỏi.

Harriet ngay lập tức hỏi Ellen chúng tôi đã tự đặt mình vào mối nguy hiểm nào, nhưng Ellen vẫn im lặng. Harriet dường như thực sự muốn biết những khó khăn mà chúng tôi đã trải qua.

Tôi vẫn đeo nó vì tôi chưa sử dụng nó, nhưng Ellen thì không.

“Như Ellen đã nói. Đó không phải là điều gì dễ chịu.”

Mục đích của việc nghe câu chuyện của chúng tôi là gì?

Tại sao cô ấy muốn biết về cách chúng tôi giết người và tàn sát xác chết của họ sau đó? Nét mặt của Harriet thay đổi.

Cô ấy rõ ràng đã bị tổn thương.

Cô ấy đưa cho chúng tôi những chiếc vòng tay đó vì rõ ràng là cô ấy lo lắng cho chúng tôi. Tuy nhiên, chúng tôi không muốn nói với cô ấy bất cứ

điều gì về những gì đã xảy ra trong cuộc hành trình của chúng tôi.

Cô không khỏi chạnh lòng và buồn bã vì không biết nội dung cuộc kể lại đó sẽ ra sao.

Tôi biết cô ấy sẽ không thể đối xử với tôi và Ellen như trước nếu cô ấy biết về những điều đó, vì vậy tôi không thể nói với cô ấy bất cứ điều gì.

“...Mấy người đối xử với tôi như một đứa trẻ vậy.”

Sau khi thì thầm điều gì đó mà chúng tôi không thể hiểu chính xác, cô ấy đã đi đâu đó. Đôi mắt của cô ấy chạm vào mắt của Ellen, người vẫn đang ngồi.

Đó là những đôi mắt buồn.

“Bọn tớ...”

Giọng Ellen run run. Cô ấy chỉ đơn giản là không thể nói với người khác về những trải nghiệm của mình mà có thể khiến người khác đối xử với cô ấy bằng sự ghê tởm hoặc sợ hãi.

Tôi có thể nói về những điều đó ngoại trừ một số phần, nhưng cuối cùng, tôi cũng cảm thấy như vậy về cuộc chiến đấu của chúng tôi với lũ Zombie.

“Chúng ta... thực sự lãng phí thời gian sao...?”

Không, những gì chúng tôi đã làm không phải là một sự lãng phí thời gian. Chúng tôi chắc chắn đã nhận được một cái gì đó từ nó.

Nếu đó là một sự lãng phí thời gian hoàn toàn, sẽ không có gì thay đổi.

“Đó không phải là một sự lãng phí thời gian. Tuyệt đối không.”

Nếu mọi thứ chúng tôi làm chỉ là lãng phí thời gian...

Nếu không có gì thay đổi...

Điều đó có thể đã tốt hơn.

Tuy nhiên, chúng tôi không thể tự mình giải quyết vấn đề đó trong bí mật.

Nhưng nó có thể được khắc phục.

Những gì chúng tôi cảm thấy chỉ là sự bối rối nhất thời. Tôi không thể không nhìn chăm chăm vào Ellen, người đang nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ mặt u ám.

Harriet có vẻ bị tổn thương.

Thật không may, vết thương mà chúng tôi đã tạo ra trong trái tim cô ấy không phải là thứ mà chúng tôi có thể làm bất cứ điều gì.

Cô ấy có cảm thấy như chúng tôi bắt nạt cô ấy không?

Không, có lẽ cô ấy còn cảm thấy tồi tệ hơn thế nhiều.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading